

תשובת הגאונים בתראי

אם יקח עמה מקצתו וילחמה ברובא שפירא קתא קודם לכך שמה יקח משאר הקבועים . אף ואיכא להלק דשאר הכס דמלך ב טול נגעה בך לכך איכא למיחש שיכבוד סגך זה שמונה בקבוע הוא בטל משאר'ס כיון דהיתר הוא מבח פירש ממנה הכת כבר חין לגזור שיקח היתר שלא פירש ממנו קודם לכן מ"מ מסופק אני ויותר נראה כיון דהיא איסור דרבנן יש להקל כמ"ס מע"ל : ונ"ל לכאורה ראוי לדבריהם אלו מהא דהמרינן במס' נזיר פ"ב דף י"ב גבי הא דלמחר ר' יוחנן על ובקם לי אשה סתם אסור בכל הנשים כו' א"ל קאמינא אנה אשה ללא ניידי וא"ל את איסור דניידי וכו' ה"ל דניידי אימור בשוק אשכח וקדיש כו' . ונראה מדברי רש"י דהתם להגיד' גס פאועת דגמרא כך הוא שקידש האשה בשוק דל"ל הא דהא אפילו קידש לקרוב' האשה שהיתה בשוק ואפילו בבית אקדש כיון דמרוכא פירש אלא ודאי אף שפירש קתא מן א' לא אמרי' הכל מרוכא פירש במה שנקשר בקביעות לא אמרינן דהוא מרוכב רק מה שפירש כבר . ואינו דומה לשמן קורקבן וראש כנס דבבבירור ידעין שאורו חתיכה כשירה היא משאר'ס כ"ד שאין אנו מחרינן אותו אלא במסחמי' מרוכא היא ולא אמרינן כך למה שנקשר מכו"ס לתיירוהה דקאמר התם בגמרא דהתם הדר' לניחתי' בני א"כ אף שכבר פירש האשה ואנו מכרינן האשה כיון שחורה לקביעות לא אמרינן מרוכא פירש כ"ג בני"ד דלא פירש אותו חתיכה כלל . מיהו יש להלק דשאר הכס כיון דלאו אובליגן מקתא אוך נאחר חתיכה הנשאלת משאר'ס גבי אשה דליגן מחרינן כלל . ועוד דשאר'ס אשה דלעולם כך הוא דהורה לקביעות משאר'ס בני"ד דלא שייך לעולם לחזור למקום קביעות . א"כ ינא לנו דין חדש מזה דלא לאחר שפירש חור למקומו הראשון לא אמרינן דהוא בקבוע וק"ל . ע"כ נראה דאמרינן בזה להיתר הוחיל והוא איסורא דרבנן :

בר"ס ק"ט בעמ"מ וכן משמע קתא לשון השאלה הנ"ל דכתב ראובן השאל חפץ לשמעון כו' ואח"כ אמר ולא נעשה ערוב דמשמע דהשאלה ביניהם בלא ערבות כולט"ד :

כ"ד הק' יושע המכונה ולק כהן פה ק"ק לבוב

זה דברי הגאון מהו"ר יואל הנ"ל בתשובה להגאון מהו"ר וילה הנ"ל:

שלום

להגאון מהו"ר ולק כהן . סנה מה שכתב כ"ח ליישב דברי רמ"א דאפילו בלא קנין מתחייב הערוב אט"פי דהוא אסתמכתא מבוס יודע הערוב שיחזור עליו תהלה כו' מהמני אס נאמר דהערוב ידע גס השאל ידע אי"כ לא ה"ל שום עסק מתחילה כ"ח עם ערוב ומעשה נעקר ממנו שם ערוב ומל עליו שם מתחייב ואינו מתחייב ענינו בלא קנין כיון דהוא אסתמכתא דהרי עבדיו אנו הוספין דאינו ערוב .

ועוד

מנה לן דעמוד והואו יודעין דאסתמכתא לא קניא ואט"פ דנשאר טעבודים אמרינן דהרי משתעבד נפשו כדת משה וישראל התם ודאי דלאס יודע שאסור לו להשתעבד דכר עבירי אבל בלא עבירי למה אסור לו להשתעבד :

ומ"ש

כ"ח דכבדוהו וו יתייבב תמיהה כ"י על בעה"ת תמיהי על יאבו דמשמע לפי דברי כ"ח דאס היה הלאה יתראל לא ה"ל שום ספק לפוט דגס הערוב פטור וטעם דמי איכא מידי דהלוה פטור וערוב חייב והנה לפי מה שפירש כ"ח דנעשה ערוב על כל דבר בין אס לא פירע הלוה בין אס יכפור הלוה על הכל נעשה ערוב הנה לכבדוהו ו פאוע דחייב הערוב בין בלוה גוי בין בלוה ישראל דליכא למימר מי איכא מידי דלוה פטור כו' א"כ שונה פטור בזין כדמשמע נפי' יש בכור אבל היכא שונה חייב בזין אלא דלא מני מלוה להוציא ממנו כגון שכפר ואמר להד"ס וערוב יודע שהלוה פאוע דערוב חייב לדברי מעב"ת דזה לא יגרע מאס היה לוח גברא אלא דלא צייתי דינא דנפירע מן ערוב תהלה וכו' יש אלא גדול מזה דלמחר להד"ס ונשבע לזקן אבל לפי עניני דעתי נראה להספק הוא כפאוע ובאופן זה אס נאמר שמה שבעה ערוב אינו אלא לענין פירעון אבל להכי שיכפר הלוה ויחלף להד"ס על זה לא נעשה ערוב או ניתא דנעשה ערוב לגמרי גס להכי שיאמר להד"ס ולפי' הין מקום להשגות כ"י ורמ"א דודאי אט"פ דקו"ל כל האומר לא ליתמי כחומר לא פרעתי מ"מ שמה לא נעשה ערוב על זה הספק כהא איכא לספקי נמי בלוה ישראל אלא דהשאלה נשאלה בלוה גוי ומ"מ שבע"ס להדי' ולפי סברת הר"י קארי ז"ל דמאחר שאמרו להד"ס ה"ל כאלו אמר לא פרעתי דמי וחייב לשלם הערוב משמע נמי דלין חילוק בין זה לזה בין בלוה גוי בין בלוה ישראל חייב הערוב ועפ"ו כהב רמ"א דחייב הערוב בין בלוה גוי ובין בלוה ישראל לא כסברת כ"ח א"כ בכל ענין אינו חייב הערוב א"כ נשתעבד בקנין מעבדיו או כ"ד תשוב ורמ"א לא עיין ברשב"א גס הב"י לא ביקש להעתיק לדניא רק להביב נע"ש הגרחה לפע"ד כתבתי לדינא :

כ"ד הק' יואל סירקס בלא"ה מהו' שמואל ז"ל פה ק"ק מעוב'ס .

שאלה ה'

מהגאון מהר"ם מק"ק ויולא להגאון מהו"ר העשיל א' ששעו ז' בהמות ואח"כ נמלא בהמה שנקבו כ"ח ונתערבו העריפות בכשירו וקודם שנולד הספק נמחר חני' של בהמה א' בחוקת כשרות : והנה לנעתי פאוע דגס הני בני' מותרת דמאחר דחני' הנמכרת שרי מן התורה מעט'ס דכל דפירש מרוכא קפריש ואנו יודעים בודאי גס חני' שני' מבהמ' זו וא"כ איך נחלק בהמה א' לומר שהני מותרת וחל' אסורה וזכרתי בליוסורא דרבנן ומה בין זה לשמן הקורקבן ורחש ככס שמדמין החתיכות ולדעתי פאוע ויודענו מכ"ס דעתו הרמב"ם :

תשובה

אף שפאוע כמע"ל מ"מ יש לספק מהא דאמרי' במתני' [ובחיים פ"ח] אס קרב ראש אחד מהס יקריבו הרמ"ם ולא קאמר יקריבו כל בהמות השלמים דהא הליגן בהס איסורא הוה . ודוחק לומר דמתני' איירי שאין מכרינן הרמ"ם והאנרים מאיזה בהמה הוה . ומיהו יש להלק דהתם דכאנו לחלות דאיסורא הוא לא תליגן דהא ודאי איסורא הוא דהא צריכין לאכול שניס שניס דוקא . משאר'ס כסיתורא דוקא . ואכן מאחר דהרשב"א החמיר ליקח תכאן ולהבא אפילו חתיכה שאינו ראוי להכבד מאס גזירה שמה יקח מהקבוע מכו"ס דאיכא למיחש

כ"ד אהו' כנפשי ד"ש הק' יהושע העשיל בלא"ה מהו' יעקב ז"ל :

שאלה ו'

מהגאון הנ"ל להגאון הנ"ל שלקחו מן הכספים בפעם אחת ד' לזנות וג' בשתיירו ונסתפק אס נאמר איסורא ברובא איחא ואי' הני' ששאריו בבית מותרין או לאמר ללא אמרינן איסורא ברובא איחא רק אמר שנולד הספק שיש כאן איסור אבל כאן קודם שנודע הספק לא היה כאן איסור ידוע וא"כ שמה גס בההיא כל דפירש מרוכא קפריש וישאר השלשה שבבית בחוקת איסור . או טעם אחר שאין הולכין אחר רוב לזנות רק אחר רוב הבהמות ורוב הבהמות נשארן בבית במקום הקבוע וכו' אל' מהלשונות אמרינן מרוכא קפריש דהא ששה בהמות בחוקת היתר הוה :

תשובה

הנה נ"ל דודאי אי אפשר לזמנא שלקחו אותן בפעם א' וא"כ פאוע דאמרינן פל כל א' וא' כל דפירש מרוכא קפריש : ואף דאפטר שהיה חלוי ביחד א' וא"כ פירשו בבח אחת ואחור גאון חפס בפשיעות דאו אמרי' איסור ברובא איחא אף דמהא דעביבת של ע"ז דפרשו ס' למקום א' חין ראוי' כלל דהא הרשב"א פ' דתיירי כשפירשו לפנינו וא"כ אפשר אס לא פירשו בפנינו להרשב"א דס"ל דלא מיישיגין שמה יקח מן הקבוע אפי' פירשו רובן בבח אחת אמרינן כל דפירש בבח א' מהרוב שהיה שס פירשו והס כשירות . מ"מ מהא דקאמר בזבחים שמה יבואו עשרה כהני' בבח א' מונח בפשיטו' דבבח אחת אמרינן איסור ברובא איחא . ונראה דמזו' יש להוכיח דאס פירש קודם דנולד הספק דמותר דאס לא כן תהא הליך מאלו יודים ורגלים להיתר מה שלקחו קודם דנולד הספק לגזור שמה יקחו עשה בבח אחת דהא בגמרא לא נדו מחרינן זה ללא מאס דבבח אחת ללא משכחת לי' וכמו שפ"י רש"י בגמרא שס כיון דניידי ח"א ללקחן בב"א משאר'ס בזה דא"א להיות בבח א' אלא ודאי אפילו בבח אחת שרי ומיהו זה אינו דהא קאמר בגמרא נמלא ניד גוי הולכין אחר סרוב דלמה לא גזור שמה יקחו עשרה גוים בבח אחת והתם לא הוי פירש קודם שנולד הספק אלא ודאי דלפי האמת לא גזרינן גזירה זו ונלתי דזכרתינא הייהי אומר דלפי האמת אפילו פירשו עשרה בבח אחת לא אמרי' איסורא ברובא איחא אדרבה אמרינן דמרוכב שהיה שס פירשו חלו . ובה ראי' דבגמרא' דזבחים שס קאמר דאס נתפתחו מלה חביות לא אמרינן איסורא ברובא איחא וסתמא דגמרא משמע דלין חילוק בין נפתחו בבח אחת או לא . וא"כ חין אנו צריכין לחירו' של מהר"ם'ס בהנהי' ש"ד . אכן מי יחלוק עליו דמדבריו נראה דבבח אחת אסור אפילו בנפתחו וק"ל . וא"כ אין הוכחה מזה די"ל דלא גזרינן גזירה

מהן בודאי יצאתה מחזקת כשרות. התם כיון דמעולם לא נפסלו ולא נתברר פסולם, משום הכי כל כת וכת מוקי בחזקת כשרות. אבל הכא שידוע מאחת מן החתיכות שכבר נשחטה ונתברר שכשירה היתה, ואחר כך נתערבה, בזה לא מוקי לה בחזקת שאינו זבוח אלא הוי תערובות ומידי ספיקא לא נפקא, ודוק.

ולפי זה בשוחט שתי בהמות אחת בסכין בדוק ואחת בסכין פגום ולא נודע איזו בסכין בדוק ואיזו בסכין פגום, כיון דלא נתברר כלל מעולם אם יצאה מחזקת שאינו זבוח, הוי ליה כל אחת נכילה ודאי, וכמו בשתי כיתי עדים דמוקי כל אחת בחזקת כשרות. **אלא** דגם בפירש אחת מן החתיכות שאנו דנין עליה לבד אם נבילה אם שחטה דמשמע מדברי תוס' דכהאי גוונא הוי ליה ודאי חזקת שאינו זבוח והוי ליה ודאי איסור, אינו נראה כן מדברי הפוסקים, דבש"ע יו"ד (סימן ק"י סעיף ד') כתב, רוב חנויות מוכרות בשר שחטה ומיעוט בשר נבילה ולקח מאחת מהן ואינו יודע מאיזו מהן לקח, ונתערבה באחרות ואינה ניכרת, בטלה ברוב משום ספק ספיקא ע"ש, ואי נימא דכהאי גוונא הוי ליה חזקת איסור א"כ בלקח מן הקבוע דכמחצה על מחצה הוי ליה ודאי איסור משום חזקת שאינו זבוח, ובחזקת איסור לא מהני ספק ספיקא. מיהו הך דינא דש"ע הובא בטור בשם הרשב"א ע"ש, והרשב"א בתשובותיו (סימן ת"א) ס"ל דמהני ספק ספיקא בחזקת איסור.

ואבתי קשה דאי נימא דכהאי גוונא בספק נבילה הוי ליה ודאי איסור משום חזקת שאינו זבוח ומשום דאנו דנין עליה בפני עצמה, א"כ ראוי לומר כהאי גוונא בספק טריפה דנשחטה הותרה ובחזקת היתר קיימא, ובפוסקים מבואר בפשיטות בטור ובש"ע יו"ד (סימן ק"י סעיף ה') בספק טריפה כהאי גוונא שלקח מן הקבוע דספיקו אסור. וכמו כן בספק טריפה שנתערבה חר בחד עם כשירה הוי ליה איסור תורה, ולא מוקי לה בחזקת היתר דהא לא נולדה טריפה. וכן סוגיא דפ' התערובות (זבחים ע"ג ע"ב) גבי שור הנסקל שנתערב באלף כולן ימותו ופריך ונכבשינהו דניידי ונימא כל דפריש מרובא פריש ע"ש, ותיפוק ליה כל דפריש ודנין עליה בפני עצמה מוקי לה בחזקת היתר. אלא על כרחך צריך לומר דכל שנתערבה אפילו פירש תו לית בה משום חזקת היתר, וכמו כן לית בה משום חזקת איסור.

ועוד קשה דאי נימא דעל החתיכה שפירשה אנו דנין איסור ודאי משום חזקה שאינו זבוח, א"כ תשע חנויות מוכרות בשר שחטה ואחת בשר נבילה דקיימא לן דכל דפריש מרובא פריש, וליתסר מדרבנן

על כל פנים, דהא לדעת כמה ראשונים אמרינן סמוך מיעוטא לחזקה והו"ל פלגא ופלגא מדרבנן. ולפי מה שכתבנו בשמעתא א' פיי"ח יש ליישב דבר זה ע"ש.

אמנם לולי דברי תוספות נראה בהא דהקשו תוס' בנדה דר' יוחנן לא חשיב אלא רוב שהוא נגד חזקה, נראה כיון דאמר ובנמצא הלך אחר הרוב, משמע אפילו נמצא קרוב לחנות נבילה, וכמ"ש תוס' בפרק לא יחפור (כ"ב דף כ"ג ע"ב בד"ה רוב) שם בשם ר"י דלא קמ"ל ר' חנינא דרוב וקרוב הלך אחר הרוב אלא אפילו בקורבא דמוכח, אבל קורבא דלא מוכח שפיר מוכח כבר מהאי דנמצא הלך אחר הרוב דמשמע אפילו נמצא קרוב לנבילה ע"ש. וא"כ כשם דמהני רוב נגד קרוב הוא הדין דמהני רוב נגד חזקה, דקרוב וחזקה נראה דשקולים המה, ולא אמרו אלא דרוב וקרוב רובא עדיף אבל חזקה לא עדיף מקרוב וכחדא נינהו.

פרק ג

כתוב בתשובת הגאונים בתראי (סימן ה') שאלה מהגאון מוהר"ם בק"ק ווילנא להגאון מוהר"ר העשיל באחד ששחט שבע בהמות ואחר כך נמצא באחת שניקב בית הכסות, ונתערבו הטריפות בכשירות, וקודם שנולד הספק נמכר חציה של בהמה אתת בחזקת כשרות, מי נימא דגם חצי השני מותר מאחר דחציו הנמכר מותר מטעם כל דפריש מרובא פריש, ואנו יודעין בודאי שזה חציו השני, וא"כ איך נחלק בהמה אחת לומר שחציה מותרת וחציה אסורה. וע"ש מה שכתבו בזה הגאונים שם. והובא דין זה בפרי חדש יו"ד סוף הספר (בקונטרס אחרון סימן ק"י), וכתב עלה ז"ל **וצאנכ** **הרואה ושופם אחת מהם לא** כיוון להלכה יפה, לפי שכל זה הולך על טעותא שכתב הט"ז (סימן ק"י ס"ק ה') שכבש **אחת** אינו בדין שיהיה מקצתו מותר ומקצתו אסור, ולפיכך אלו החכמים מקצתם אוסרים הכל ומקצתם מתירים הכל, וכבר כתבתי בפנים שזה הוא טעות גמור ביד הט"ז וכיד כל האומרים כן, וכן המנהג פשוט אף בכבש אחד להיתר מה שנמכר כבר ופירש, ולאסור מה שנשאר בחנות שעדיין לא פירש. וכל שיעורי חכמים כך הוא, ומי שאינו מורה כן לא ידע באיסור והיתר בין ימינו לשמאלו, עכ"ל הפר"ח.

ומבואר דעת הפר"ח דהך רובא שאנו דנין על מקצתו שפירש לא מהני אלא לגבי עצמו אבל לא לחתיכה הדבוקה עמה. והנה גבי חזקה אשכתן דמהני חזקת מקנה לגבי טמא, דכיון שהמקנה בחזקתו וכי טבל במקנה שלם טבל וכדאיתא ריש נדה (דף ב' ע"ב) אי לאו משום תרתי לריעותא. וכמו כן גבי חבית מהני חזקת החבית לגבי

שב

שמעתא ד פרק ד

שמעתתא

צה

טבל ע"ש. וא"כ הכא גבי בהמה דאחת היא אמאי לא נימא דמהני רוב שבמקצתו שפירש לגבי מקצתו הדבוקה, כיון דחזקה כהאי גוונא מהני נגד כולו.

ונראה דהתם גבי מקוה וחבית אין הספק בטמא ובטבל מחמת עצמו אלא הספק בא מחמת המקוה, דאם המקוה חסר הרי זה טמא, וכמו כן גבי טבל אם החבית החמיץ הרי זה טבל, וכיון דאין הספק אלא מחמת המקוה וכיון דאיכא חזקה במקוה ממילא הטובל בו טהור. וכמו כן בטבל וחבית, אם החבית בחזקתו תו ליכא ספיקא בטבל. אבל כאן שנוולד ספק טריפות בכל הבהמה והספק העצמיית בכל הבהמה כולה, ואין ספיקו של חציה הנשאר בחנות מחמת חציה שפירש אלא ספיקו מחמת עצמו אם כשירה אם טריפה, ומשום הכי אע"ג דאיכא רובא בחציו שפירש אין הרוב מהני אלא נגדו ולא נגד כולו. וכמו כן בהיו בה מומין (כתובות דף ע"ה ע"ב) דעת הר"ן והריטב"א שם בסוגיא דמהני חזקת הבת לאב אע"ג דהכתובה לאב, משום דעיקר הספק אינו אלא מחמת מומין שבבת, וכיון דהבת אית לה חזקה ממילא אית לה כתובה ולאב, מה שאין כן הכא דספיקו מחמת עצמו וכמו שכתבתי, וא"כ מה שהותר על ידי רוב הותר, והשאר בספיקו, ודוק.

וראיה לזה מהא דאמרין פרק קמא דחולין (דף ט' ע"א) לא בדקו מאי ר"א בן אנטיגנוס משום ר"א בר' ינאי אמר טריפה ואסורה באכילה, במתניתא תנא נבילה ומטמאה במשא, במאי קמיפלגי, בדרב הונא דאמר בהמה בחייה בחזקת איסור עומדת עד שיוודע לך במה נשחטה, מר סבר בחזקת איסור קיימא והשתא מתה, ומר סבר בחזקת איסור אמרינן בחזקת טומאה לא אמרינן, וקיימא לך כמאן דאמר דמטמאה במשא וכמו שכתב הר"ף שם ע"ש. ואמאי מטמאה במשא כיון דאין החזקה אלא מחמת איסור שאינו זבוח, ומעולם לא היתה טמאה, וראוי לומר דחזקה לא מהני אלא לאיסור ולא לטומאה. ואפילו מאן דאמר אסורה באכילה, כתבו תוס' שם (ד"ה אסורה) משום דרוב פעמים שוחט שפיר ושריא מדאורייתא, לא החמירו לעשות נבלה ע"ש.

ולפי מה שכתבתי ניחא, דהתם אין הספק בא אלא מחמת שחיטתה אם נשחטה כהוגן או לא, וכל שלא נשחט כהלכה ממילא מטמא במשא כדין מתה, וכיון דעל ספק שחיטה אנו דנין שלא נשחטה מחמת חזקה שאינו זבוח ממילא מטמא במשא. ומש"ה קאמר מר סבר בחזקת איסור קיימא והשתא מתה, והיינו כיון דקיימא בחזקת שאינו זבוח ואנו דנין שלא נשחטה כראוי א"כ השתא מתה ומטמא כדין מתה. אבל נידון רידן דספק העצמיית אם כשירה אם טריפה בכל הבהמה היא, בכל חלק וחלק, ולכן אינו

מכריע הרוב שבמקצתו שפירש להתיר הנשאר, כיון דבמקצתו הנשאר ג"כ ספק מחמת עצמו. וכל זה לדעת הפרי חדש.

פרק ד

אמנם אתר העיון רואה אני את דברי המתירים הכל גם חלק הנשאר בחנות קבוע, מהא דתנן פ"ק דכתובות (דף י"ג ע"א) ראוה מדברת עם אחד ואמרו לה מה טיבו של איש זה, איש פלוני וכהן הוא. רבן גמליאל ורבי אליעזר אומרים נאמנת ורבי יהושע אומר לא מפיה אנו חייין [אלא הרי זו בחזקת בעולה לנתין ולממזר עד שתביא ראיה לדבריה. היתה מעוברת ואמרו לה מה טיבו של עובר זה, מאיש פלוני וכהן הוא. רבן גמליאל ורבי אליעזר אומרים נאמנת, ורבי יהושע אומר לא מפיה אנו חייין] אלא הרי זו בחזקת מעוברת לנתין ולממזר עד שתביא ראיה לדבריה. ואמרו בש"ס התם חזא להכשיר בה וחדא להכשיר בבתה. ואיכא מאן דאמר התם מאן דמכשיר בה פוסל בבתה ע"ש, אלא דאנן קיימא לן כמאן דאמר מאן דמכשיר בה מכשיר בבתה וכמו שכתב הרמב"ם (פרק ט"ו מאיסורי ביאה הלכה י"א), והוא משום דמהני חזקת האם לבת וכמו שכתבו תוספות פרק האומר (קידושין ס"ו ע"א תר"ה מאי), ובר"ן שם פרק קמא דכתובות ע"ש.

והרי התם הספק שנסתפקנו אם נבעלה לנתין ולממזר הוי הולד ממזר והאם נפסלה לכהונה, וא"כ הספק העצמיית ממילא באם וכולד, ופסול הולד לאו מחמת פסול האם בא, אלא כשנבעלה לפסול לנתין ולממזר הולד הולך אחר הפגום שבשניהם, והוי ספק עצמיית לכן ולאם. וחזינן דמהני חזקת האם לבת, ואמרינן כיון דהאם בחזקת כשרות שלא נבעלה לפסול לה, מהני חזקת האם להכריע גם לבתה וכשרה לקהל, וכיון דחזקה מהני לחציה שאין לו חזקה דומיא דאם לבת ואמרינן דמהני חזקה נגד כולו, א"כ רובא דעדיף מחזקה מכל שכן דמהני רובא של החציה שפירש להכריע חציה השני דמותר. ומזה נראה ראה ראה ברורה כפסק של הגאון מוהר"ר העשיל זל"ה דמתיר את כולה, אלא דהגאון הנזכר לא אתי עלה אלא משום דהוי דרבנן ע"ש, ולפי מה שכתבתי אפילו בדאורייתא כהאי גוונא מהני רוב כנגד כולו, וזה ברור.

וכטהרות (פרק ו' משנה א') נראה דאיפלגי תנאי בכגון זה שם, [דתנן] המסוכן ברשות היחיד והוציאווהו לרשות הרבים והחזירוהו לרשות היחיד, כשהוא ברשות היחיד ספיקו טמא, כשהוא ברשות הרבים ספיקו טהור. ר' שמעון אומר רשות הרבים מפסקת. וכתב שם הרמב"ם בפירושו ז"ל.